

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/180/2016
Identifikačné číslo spisu: 5312204328
Dátum vydania rozhodnutia: 16.08.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5312204328.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v spore žalobcu S., bývajúceho H., právne zastúpeného JUDr. Ladislavom Ščurym, advokátom, so sídlom Čadca, Mierová 1725, proti žalovanej V., bývajúcej H., právne zastúpenej Mgr. Michalom Durajom, advokátom, so sídlom, Čadca, Sládkovičova 1700, o vrátenie daru, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 4C/53/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 22. marca 2016 sp. zn. 5Co/18/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 22. marca 2016 sp. zn. 5Co/18/2016 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy odvolacieho a dovolacieho konania v sume 338,82 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet jej právneho zástupcu. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s § 132 O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil a preto sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Vyslovil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia, pričom tento súd uviedol skutkový stav rozhodujúci pre jeho rozhodnutie, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne závery, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Odvolací súd preto neuznal opodstatnenosť argumentácie žalobcu uvedenej v odvolaní a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Výrok o trovách konania (odvolacieho i dovolacieho) odôvodnil ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd rozsudky oboch súdov nižších stupňov zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Jeho prípustnosť vyvodzoval z § 237 písm. f/ O. s. p. a § 238 ods. 2 O. s. p., pretože odvolací súd sa odklonil od

právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom Slovenskej republiky v jeho uznesení z 19. augusta 2015 sp. zn. 8Cdo/496/2015. Dovolanie odôvodnil ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. t. j. v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., t. j. že súdej prejednávanej veci nesprávne právne posúdili. Namietal, že obidva súdej nižších stupňov sa vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali s jeho námietkami ohľadne jeho žaloby na vrátenie daru a v dôsledku tejto absencie - nedostatočného odôvodnenia - nepreskúmateľnosti a nepresvedčivosti napadnutých rozhodnutí, nemajúcich náležitosti § 157 ods. 2 O. s. p., preto mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhla dovolanie žalobcu ako neprípustné a nedôvodné odmietnuť alebo zamietnuť.

Žalobca sa vyjadril v krátkom stanovisku k vyjadreniu žalovanej k dovolaniu žalobcu zo dňa 8. júna 2016.

Dovolanie bolo podané 24. mája 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O. s. p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O. s. p. a proti uzneseniu § 239 O. s. p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.), alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

V danom prípade dovolanie smeruje proti rozsudku, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O. s. p., preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodíť.

10. Vzhľadom na obsah dovolania zostávalo v danom prípade posúdiť, či dovolanie nie je prípustné podľa § 238 ods. 2 O. s. p.

11. Podľa § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak právny názor dovolacieho súdu, ktorý bol vyslovený v jeho zrušujúcom rozhodnutí, nebol v ďalšom konaní odvolacím súdom rešpektovaný. Toto ustanovenie sa vzťahuje na názor dovolacieho súdu, ku ktorému dospel pri skúmaní otázok tak hmotnoprávnej ako aj procesnoprávnej povahy (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/72/2007, 3Cdo/258/2012, 3Cdo/208/2014). Aj podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky zodpovedá ustanoveniu § 238 ods. 2 O. s. p. taký výklad a aplikácia v otázke

prípustnosti dovolania, a to aj v spojení s § 243d ods. 1 O. s. p., ktorý v každom prípade umožní meritórne posúdenie vecí z hľadiska stretu odlišných právnych názorov na výklad právneho (hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho) predpisu odvolacieho a dovolacieho súdu pri rozhodovaní v tej istej veci po sebe v rámci inštančného postupu (I. US 186/2008, I. ÚS 164/2012). Zmyslom ustanovenia § 243d ods. 1 O. s. p., ktoré zakotvuje povinnosť dovolacieho súdu vysloviť vo svojom zrušujúcom rozhodnutí právny názor a záväznosť (viazanosť) súdu nižšej inštancie týmto právnym názorom tak pri posudzovaní otázok hmotného práva ako aj pri aplikácii procesných predpisov, je viesť súd nižšej inštancie, aby po zrušení a vrátení veci v ďalšom konaní neopakoval predchádzajúce nedostatky procesného alebo hmotnoprávneho charakteru. Súd nižšej inštancie je však viazaný len takým právnym názorom, ktorý bol skutočným základom zrušujúceho rozsudku dovolacieho súdu (m. m. R 68/1971, por. tiež rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. US 18/05 a rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/104/2001).

Ako je zrejme z obsahu spisu, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 19. augusta 2015 sp. zn. 8Cdo/496/2015 zrušil uznesenie Krajského súdu v Žiline z 24. februára 2015 sp. zn. 5Co/828/2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie správnym názorom, že v prejednávanej veci svojim postupom odvolací súd odňal žalovanej možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v dôsledku existencie väd, ktorými trpí odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Najvyšší súd vyslovil, že odvolací súd neuviedol zákonný dôvod uvedený v § 221 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého postupoval, keď rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd nijakým spôsobom nevysvetlil, v čom spočíva nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a nedodržanie požiadaviek na odôvodnenie rozhodnutia tohto súdu v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. a to napriek tomu, že prvostupňový súd jednoznačne uviedol, ktoré okolnosti vzal za preukázané a akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov pri svojom rozhodovaní. Rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje záväzný právny názor v zmysle § 226 O. s. p. v predmetnej veci, ktorým by sa mohol riadiť súd prvej inštancie a účastníci konania (strany sporu) pri ďalšom postupe v konaní. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie sú zrejme žiadne pokyny tohto súdu vo vzťahu k súdu prvej inštancie pre ďalší postup v konaní. Uvedené vady rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré spôsobujú, že strany sporu nemajú náležitú informáciu o tom, ako treba v konaní ďalej pokračovať spôsobujú, že strany sporu nemôžu realizovať svoje procesné práva ako strany sporu. Týmto postupom sa žalovanej odníma možnosť konať pred súdom, pričom sa tak stalo už samotným vydaním rozhodnutia odvolacieho súdu, uzavrel dovolací súd.

Zo spisu ďalej vyplýva, že odvolací súd po vrátení veci na ďalšie konanie rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 22. marca 2016 č. k. 5Co/18/2016-243 rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 4C/53/2012-150 z 18. marca 2014 potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy odvolacieho a dovolacieho konania v sume 338,82 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet jej právneho zástupcu. Odvolací súd nebol po rozhodnutí dovolacieho súdu v prejednávanej veci viazaný tým, žeby mal opätovne rozhodnúť len o zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie ako namietal dovolateľ. Takýto záver z citovaného rozhodnutia dovolacieho súdu nevyplýva. Dovolací súd preto konštatuje, že v danej veci nemožno vytýkať nerešpektovanie právneho názoru dovolacieho súdu zaujatého v jeho zrušujúcom uznesení. Odvolací súd závery vyjadrené v tomto uznesení rešpektoval a odstránil vytknutý nedostatok tým, že opätovne preskúmal napadnuté rozhodnutie v intenciách uvedených v ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a skonštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p., sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Skonštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne závery, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. S poukazom na uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácie odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. V neskoršom

rozhodnutí sa teda odvolací súd nedopustil zopakovania toho, čo bolo vytýkané jeho skoršiemu rozhodnutiu.

Dovolanie proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu preto podľa § 238 ods. 2 O. s. p. prípustné nie je.

Dovolanie žalobcu by bolo prípustné iba vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p.. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolací súd však poukazuje aj na to, že žalobca v dovolaní v súvislosti s ustanovením § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. namieta vady, ktoré spočívajú najmä v tom, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, súdne rozhodnutia trpia nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, nevysporiadali sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami pre posúdenie veci a ich myšlienkový postup nebol v odôvodnení dostatočne vysvetlený.

Pokiaľ žalobca namietal nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba prisvedčiť jeho základnej argumentácii, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. O porušenie tohto práva žalobcu ale v preskúmvanej veci nejde.

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/2004 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústavy“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Z ustálenej judikatúry ESLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, (napríklad rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I), podľa ktorej rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument zo strany účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť

č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higgins a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I), tiež Van de Hurk v. Holandsko, sťažnosť č. 16034/90, rozsudok z 19. apríla 1994, Ruiz Torija c. Španielsko, sťažnosť č. 18390/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko, sťažnosť č. 18064/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B.

V súvislosti s uvedenou námietkou dovolateľa je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje podrobné vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie a jeho postup bol v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie (tak ako aj v posudzovanej veci), stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov.

Žalobca tiež namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj keby tvrdenia dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci boli opodstatnené, dovolateľom vytýkaná vada by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 238 O. s. p. a v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia žalobcom namietanej procesnej vady (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) a nevyšli najavo ani ďalšie procesné vady vymenované v § 237 ods. 1 O. s. p. Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu, ako dovolanie smerujúce proti rozsudku, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ CSP).

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania do volací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania

žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.